10/10/2022

Αρχιερατική Θεία Λειτουργία για την εορτή του Αγίου Διονυσίου του Ρήτορος στο Άδενδρο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων μετέβη την Κυριακή Γ' Λουκά 9 Οκτωβρίου 2022 στο Άδενδρο, όπου λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου και των Αγίων Διονυσίου του Ρήτορος και Μητροφάνους του Πνευματικού.

Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος παίρνοντας αφορμή από την Ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στο θαύμα της ανάσταστης του υιού της χήρας της Ναΐν από τον Χριστό, τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι *«ο ψυχικός θάνατος είναι πιο επικίνδυνος από τον φυ-σικό και σωματικό θάνατο, γιατί οδηγεί τον άνθρωπο στην οριστική απώλεια και στον οριστικό του χωρισμό από τον Θεό, ακόμη και πριν από τον σωματικό θάνατο»*.

Πρόσθεσε δε ότι *«υπάρχει όμως και ένας ακόμη θάνατος, ένας θάνατος ο οποίος μπορεί να μας προφυλάξει από τον ψυχικό θάνατο και να μας βοηθή-σει να νικήσουμε και τον φυσικό. Και αυτός δεν είναι άλλος από τον εκούσιο θάνατο, τον οποίο μας συστήνει ο πρωτοκορυφαίος από-στολος Παύλος. Δεν άλλος από τη θελητική νέκρωση των παθών μας, τα οποία μας προκαλούν τον ψυχικό θάνατο, και τη συσταύρω-ση μας με τον Χριστό»*.

Αναλυτικά, ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«Καί ἀνεκάθισεν ὁ νεκρός καί ἤρξατο λαλεῖν καί ἔδωκεν αὐτόν τῇ μητρί αὐτοῦ».

Ἕνα ἀπό τά πιό γνωστά καί τά πιό ἐντυπωσιακά, θά λέγαμε, θαύματα τοῦ Χριστοῦ μᾶς παρουσίασε ἡ ση-μερινή εὐαγγελική περικοπή, τήν ἀνάσταση δηλαδή τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν.

Εἶχε κάνει καί ἄλλα θαύματα ὁ Χριστός μέχρι τήν ἡμέρα ἐκείνη, ἀλλά πρώτη φορά ἀνιστᾶ ἕναν νε-κρό ἄνθρωπο. Ἕναν νέο πού ἦταν τό μοναδικό στήριγμα τῆς χήρας μητέρας του καί πέθανε, ἀφήνο-ντάς την μόνη στόν κόσμο, χωρί-ζο-ντάς την ἀπό ὅ,τι πιό πολύτιμο διέθετε καί βυθίζοντάς την στή θλίψη τοῦ θανάτου τοῦ μοναδικοῦ παιδιοῦ της.

Ὁ Χριστός δέν γνωρίζει τή μη-τέ-ρα, ἀλλά καί οὔτε ἐκείνη οὔτε κάποιος συγγενής της ζητᾶ ἀπό τόν Χριστό νά τούς λυπηθεῖ καί νά κά-νει ἕνα θαῦμα. Δέν μποροῦν, ἄλ-λω-στε, νά σκεφθοῦν κάτι τέτοιο. Ὁ Χριστός ὅμως βλέποντας τή νεκρι-κή πομπή νά βγαίνει ἀπό τήν πόλη καί τή μητέρα νά θρηνεῖ ἀπαρηγό-ρητη, «ἐσπλαγχνίσθη ἐπ᾽ αὐτῇ», τήν συμπόνεσε καί πλησίασε τό φέρετρο τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ της. Δέν χρειάσθηκε νά κάνει πολλά, μόνο «ἥψατο τῆς σοροῦ», ἄγγιξε μέ τό θεῖο χέρι του τόν νεκρό καί ὡς κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου ἔδωσε τό πρόσταγμα τῆς ζωῆς: «νεανίσκε, σοί λέγω, ἐγέρθητι».

Μέ τό πρόσταγμα τοῦ Χριστοῦ ὁ θά-νατος νικᾶται καί ἡ ζωή ἐπανέρ-χεται καί ὁ νεαρός ἀνακάθεται καί ἀρχίζει νά ὁμιλεῖ, ἀποδεικνύοντας ὅτι ζεῖ, καί τόν θρῆνο διαδέχεται ἡ χαρά καί ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ γιά τό θαῦμα.

Ἡ ἀνάσταση τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν ἀποτελεῖ τήν πρώτη ἔν-δει-ξη τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ ἐπί τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος εἰσῆλθε στή ζωή τοῦ ἀνθρώπου ὡς συνέπεια τῆς ἁμαρτίας καί τῆς πτώσεως. Καί καθώς δέν ὑπῆρχε ἐξαρχῆς στή ζωή μας, δέν εἴμεθα ἐξοικειωμένοι μαζί του, γι᾽ αὐτό καί ὁ θάνατος μᾶς προκαλεῖ θλίψη καί πόνο, γι᾽ αὐτό καί προσπαθοῦμε νά τόν ἀπο-φύγουμε μέ κάθε τρόπο.

Παρότι ὅμως προσπαθοῦμε ἐνα-γω-νίως νά ἀπο-φύγουμε τόν σωμα-τικό θάνατο, συχνά ἀδιαφοροῦμε γιά τόν ψυχικό θάνατο, αὐτόν πού μᾶς προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία, τά πάθη, ἡ ἐμμονή στό κακό, ἡ ἀπομάκρυν-σή μας ἀπό τόν Χριστό καί τά ἱερά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας καί ἰδίως ἀπό τή συμμετοχή μας στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, τήν κοινωνία δηλαδή τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία μᾶς ζωογονεῖ καί μᾶς κρατᾶ ἑνωμένους μέ τόν Χριστό καί μέλη ζωντανά τοῦ Σώματός του.

Ὅσο ὅμως καί ἐάν δέν τό συνειδη-το-ποιοῦμε, ὁ ψυχικός θάνατος εἶναι πιό ἐπικίνδυνος ἀπό τόν φυ-σικό καί σωματικό θάνατο, γιατί ὁδηγεῖ τόν ἄνθρωπο στήν ὁριστική ἀπώλεια καί στόν ὁριστικό του χωρισμό ἀπό τόν Θεό, ἀκόμη καί πρίν ἀπό

τόν σωματικό θάνατο. Εἶναι αὐτός γιά τόν ὁποῖο λέγει τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ στήν Ἀποκάλυ-ψη ὅτι «ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῇς, καί νεκρός εἶ», εἶσαι δηλαδή κατ᾽ ὄνο-μα ζωντανός, ἀλλά στήν πραγματι-κότητα εἶσαι νεκρός.

Αὐτό σημαίνει ψυχικός θάνατος, ἕνας θάνατος τόν ὁποῖο προκαλεῖ ἡ ἁμαρτία καί εἶναι συνέπεια τῆς δικῆς μας ἀμελείας.

Ὑπάρχει ὅμως καί ἕνας ἀκόμη θάνατος, ἕνας θάνατος ὁ ὁποῖος μπορεῖ νά μᾶς προφυλάξει ἀπό τόν ψυχικό θάνατο καί νά μᾶς βοηθή-σει νά νικήσουμε καί τόν φυσικό. Καί αὐτός δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν ἐκούσιο θάνατο, τόν ὁποῖο μᾶς συστήνει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπό-στολος Παῦλος. Δέν ἄλλος ἀπό τή θεληματική νέκρωση τῶν παθῶν μας, τά ὁποῖα μᾶς προκαλοῦν τόν ψυχικό θάνατο, καί τή συσταύρω-σή μας μέ τόν Χριστό. «Νεκρώσατε οὖν τά μέλη ὑμῶν τά ἐπί τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπι-θυμίαν κακήν καί τήν πλεονεξίαν, ἥτις ἐστιν εἰδωλολατρεία», λέγει ὁ ἀπόστολος, ἀναφέροντας ἐνδεικτι-κά κάποια πάθη καί ἁμαρτίες, ἐνῶ συγχρόνως μᾶς διαβεβαιώνει ὅτι ἡ νέκρωση τοῦ παλαιοῦ καί ἁμαρτω-λοῦ ἀνθρώπου, τῆς ροπῆς πρός τήν ἁμαρτία πού ὑπάρχει μέσα μας καί ἡ συσταύρωσή μας μέ τόν Χριστό προκειμένου νά ἀκολουθήσουμε τό θέλημα καί τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ μᾶς διασφαλίζει τή ζωή μαζί μέ τόν Χριστό. Καί ἡ ζωή αὐτή δέν ὑπολο-γίζει καί δέν φοβᾶται τόν θάνατο, διότι, ὅπως διακηρύσσει καί ὁ ἀπό-στολος Παῦλος: «Χριστῷ συνε-σταύ-ρω-μαι, ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός».

Αὐτόν τόν ἐκούσιο θάνατο, τή νέκρωση τῶν παθῶν καί τή συ-σταύ-ρωση μέ τόν Χριστό ἐπέλεξε καί ὁ ὅσιος Διονύσιος ὁ ρήτωρ, τοῦ ὁποίου τή μνήμη ἑόρτασε ἡ Ἐκ-κλησία μας πρίν ἀπό λίγες ἡμέρες καί τόν ὁποῖο τιμοῦμε ἰδιαιτέρως στήν ἐνορία σας.

Ἔζησε ἀγωνιζόμενος νά νεκρώ-σει ὅποια ἀδυναμία εἶχε καί νά ζήσει κατά τό δυνατόν ἑνωμένος μέ τόν Χριστό. Καί τό ἐπέτυχε μέ τήν ἄσκηση, μέ τή νηστεία, μέ τήν προσευχή καί μέ τήν ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, γιά νά ζεῖ τώρα αἰωνίως κοντά στόν Χριστό καί νά ἀπολαμβάνει τή χαρά καί τή μακαριότητα τῆς βασιλείας του, ἀλλά καί γιά νά πρεσβεύει καί γιά μᾶς πού τόν τιμοῦμε καί ἐπικα-λού-μεθα τή χάρη του.

Καί ἄς μήν βιαστοῦμε νά ποῦμε ὅτι αὐτός ἦταν μοναχός, ἦταν ἀσκητής καί γι᾽ αὐτό ἦταν φυσικό νά ἀγωνίζεται γιά νά νεκρώσει τά πάθη του, διότι ὁ Χριστός δέν κά-νει, ὅπως εἶναι γνωστό καί ἔχουμε πεῖ καί ἄλλες φορές, διακρίσεις ἀνάμεσα σέ ἀσκη-τές καί ἀνθρώπους πού ζοῦν στόν κόσμο, μεταξύ κληρικῶν καί λαϊκῶν. Ζητᾶ ἀπό ὅλους μας τά ἴδια, γιατί μόνο αὐτά μποροῦν νά μᾶς βοηθήσουν νά ἐπιτύχουμε τόν στόχο μας. Ζητᾶ ἀπό ὅλους μας νά ἐπιδιώξουμε τή νέκρωση τῶν πα-θῶν μας, προκειμένου νά ζήσουμε ἑνωμένοι μαζί του. Ἐμεῖς εἶναι ἀνάγκη νά κάνουμε τήν

προσπά-θεια, καί ὁ Χριστός θά κρίνει κατά πόσο ἐπιτύχαμε σέ αὐτήν, ἀνάλογα μέ τίς δυνάμεις μας, καί θά χαρίσει καί σέ μᾶς τή ζωή πού δέν ἔχει θάνατο, πού δέν ἔχει τέλος, καί θά μᾶς ἀναστήσει, σάν τόν νεανίσκο τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, εἰς ζωήν αἰώνιον.

Ἑπομένως, μπορεῖ τό θαῦμα αὐτό τό ὁποῖο ὁ Κύριός μας ἔκανε νά εἶναι θαυμαστό σέ ὅλους, ἀλλά εἶναι ἕνα θαῦμα πού μποροῦμε νά τό ζοῦμε καθημερινῶς, ἐάν νεκρώσουμε τόν ἑαυτό μας ἀπό τά πάθη, τίς κακίες, τίς ἀδυναμίες καί ὅλα αὐτά τά προβλήματα καθημερινῶς μᾶς ἀπασχολοῦν καί μᾶς κουράζουν. Ὁ Κύριός μας εἶναι ἕτοιμος νά δεχθεῖ αὐτή μας τήν προσπάθεια, νά τήν εὐλογήσει καί νά ζήσουμε αἰώνια μαζί του. Ἀμήν.